Ben Ami - D(o)ar ZEI!

„Tu iartă...
Lasă-l să curgă în mine şi scaldă...
Scaldă-mi tot trupul în violetul sentimentelor tale,
Cu roşii scântei, pe buze aprinde-mi dulcea Culoare,
Strânge-te în juru-mi... cu albastra-ți Lumină
Ca Sufletul meu în adâncul Zeiței să vină!"
Ela1

În clipa în care m-am trezit am inceput sa inteleg. Fără pic de logică, de rațiune. Ştiam pur şi simplu. I se putea întâmpla oricui. Mi se întâmplase mie.

Părea ceva neverosimil. Nu conteneam să mă întreb... de ce tocmai eu? Înainte fusesem ca oricare altul. Normal, fără doar şi poate. De atunci însă, trecuseră câteva ore bune şi nu încetam să mă minunez aflând noi şi noi lucruri. Lumea prinsese culoare, părea alta. Eu eram altul. Aveam impresia că cineva o făcuse dinadins. Ca să mă deruteze, să profite de tainele sufletului meu.

Parcă nefiind îndeajuns de straniu, îmi mai veneau şi tot felul de gânduri ciudate. Toată copilăria mea fusese aruncată undeva, departe, într-o ladă de gunoi. Dar, oare, avusesem o copilărie? Nu mă pomenisem dintr-odată matur? Îmi era frică.

Nu era bine să fii matur. Asta am aflat-o de la EI. De la ZEI.

Stăteam ascuns în realul acela imens bântuit de viziuni înşelătoare şi le ascultam vocile. Le interpretam iluziile. În felul meu... Nu trebuia neapărat să cred că visez, dar aş fi preferat să fi fost aşa. Multe zgomote se zvârcoleau prin preajmă, iar EI – ca un făcut – vorbeau numai prostii. Cel puțin atunci, eu aşa credeam!

Erau doi ZEI maturi. ZEIȚA Pepsica – îmi aducea aminte de cineva, dar nu eram prea sigur, fiindcă nu erau amintirile mele – şi ZEUL Cocacol.

ZEIȚA era o frumoasă... Mi-ar fi plăcut să împărtăşim iluzii. Să-i miros de aproape parfumul violet care mă înnebunise încă din prima clipă. Să-i fac puțină curte.

Lumea LOR m-a atras uşor. Am alunecat pe luciul unui real împodobit cu simboluri magice. Erau atât de diferiti, gândirea lor era atât de complicată! Era de parcă cu asta îmi imaginasem din totdeauna că voi avea de-a face. Oriunde m-aş fi dus şi orice aş fi făcut întâlneam glasurile LOR. Simțeam tot. Când am fost chemat la împărtăşirea întru organic am avut impresia că iluzia s-a frânt. Dar era doar o părere. Continuam să le

înregistrez – fără să depun nici cel mai mic efort – toate dialogurile… Chiar şi iluziile.

Cred că abia atunci a început să mi se facă cu adevărat albastru. Când mi-am dat seama că, deşi sperasem – în adâncul sufletului – să fie un vis urât, realitatea se transforma într-o deziluzie. Mă invadase o ceață albă, lipicioasă, prin care-mi era imposibil să mă orientez. Cuvintele o străbăteau şi continuau să-mi râcâie intimitatea cu gheruțele lor mici de gheață… Reuşeau să mă înspăimânte.

După ce m-am împărtăşit întru organic, m-am izolat din nou de grup. Remarcaseră apatia mea, lipsa de zel.

Nu i-am contrazis când m-au etichetat ca rezidual. Aveau dreptate mai mult decât îşi puteau închipui. Numai că uneori nu-i mai puteam suporta, nu le mai răbdam senzațiile de culoare putredă… Toată viața şi-o petreceau imaginând viziuni, pe care le descompuneau, mai apoi, în doar câteva adieri fără de importanță. Jocuri pervertite de imagini hipnagogice. Aiureli hrănitoare de iluzii. Suflete minuscule…

Mi-am închipuit că – după tot ce făcusem pentru grup cu o zi mai înainte – meritam puțină intimitate. Dar, oare ce făcusem cu o zi mai înainte?

Amintirile mi se târau prin fisurile sufletului. Mă smulgeau din arborele neamului meu neştiutor, din trunchiul comun al grupului. Îmi îngreunau starea – presupunând că mai aveam vreuna - care-mi împăca temerile apărute pe marginea abisului… unde-mi pierdusem cumpătul.

Mă simțeam teribil de singur, de refuzat…. Deşi nu ştiam de ce, de către cine sau în ce fel. Vroiam să pun ordine în senzațiile care-mi tot pătrundeau în minte. Aveam disperată nevoie de o stare de dragoste. Doream să fiu ajutat, înțeles, tratat cu respect. Chiar şi cu teamă. Ori asta era ceva cu totul nou pentru mine.

*

Nu toate ideile LOR erau inteligibile. Unele nu aveau nici măcar o mică adiere de aşa ceva. Nu reuşeau să-mi comunice nimic din care să pot înnebuni. Continuam să absorb senzațiile, pregătindu-mă pentru clipa când le-aş fi putut integra într-o structură oarecare. Lipsea însă dorința. Nu ştiu de ce încă n-o invitase nimeni.

*

Nicăieri în real nu se face corelația între masa corpului (orice ar însemna acest termen) şi coeficientul de inteligență. Sunt stupefiat. Am dedus că radioul este un aparat de măsură al unei realități inventate?

Religia lor se numeşte Look. Am înțeles că, uneori, se închină prea mult la idoli, aceasta fiind şi cauza unor stări penibile. O sectă foarte

puternică, cu enorm de mulți adepți, care se ghidau dupa principiul "Descurcate prin orice mijloace!" aveau sloganul: "Doar ZEI!". Unul dintre simpatizanții acestei adevărate filozofii este şi ZEUL Cocacol. N-am înțeles de ce, fiindcă nu zâmbeşte niciodată, ori ăsta a rămas (de mult timp) semnul LOR distinctiv… Aşa am auzit la radio.

Şi la EI, ca şi la noi dealtfel, religia rămâne baza de la care porneşti atunci când încerci să coagulezi o imagine de ansamblu. Diferența este că la noi idolii sunt întotdeauna întorşi în primordial, pe când la EI sunt ZEI lideri politici. Am rămas nedumerit, cu mintea însemnată de stupoare! Se ghidează după orice altceva în afară de inteligență. Chiar orice altceva!

*

E tare ciudat că-i mai numesc ZEI. Este ca o boală care atacă mintea suprasaturată de iluzii.

Îmi amintesc senzațiile dragului meu părinte: "- Țepos mic, lumea noastră (întotdeauna se înfierbânta când amintea asta) e făcută cum nu se poate mai bine (însă eu nu-i dădeam dreptate). Va veni şi ziua când noi vom conduce destinele marelui real, ziua când ZEII (aproape şoptea) se vor prăbuşi sub dărâmăturile propriei religii (însă eu nu înțelegeam). Vor fi striviți precum grupurile care nu păstrează fărâma de nebunie!". Aşa-mi adia, era un înțelept! Fără de număr erau cei care-i cereau adierea nebuniei. Într-o mulțime de iluzii se înfierbântau cu toții. Nu ştiu să fii refuzat pe cineva. Nu simțea albastru, era un supraviețuitor. "Direct responsabil pentru destinul grupului său", incantau cu toți. "Un mare înțelept!", intonaseră, până la întoarcerea sa în primordial, responsabilii grupurilor din volburile învecinate.

*

Azi, în timp ce concepeam o stare de dragoste cu frumoasa grupului din volbura tânără, iluziile îmi fugeau la ZEIȚA Pepsica.

La început mă amuzau imaginile care mi se suprapuneau peste starea de dragoste. Apoi mi s-a făcut ruşine, iar durerea aceea întunecată s-a împrăştiat prin toată fărâma mea de nebunie.

Când îmi dezmierdam partenera închipuiam buclele ZEIȚEI căzând peste umerii rotunzi şi parfumul violet învelindu-mi patima din suflet cu o crustă subțire, de gheață roşie.

Trebuie să mă abțin. Să nu care cumva să afle şi ceilalți ce cred despre EA. M-ar putea considera rezidual pentru conducerea grupului, ori al ritualului de împărtăşire a cunoaşterii întru organic. Să mă evite şi chiar să mă izgonească în volburile necunoscute ale marelui real…

Tot ce înseamnă destin – iar termenul n-are sens fără apropierea lui de viitor – este considerat bizar (noțiune preluată inconştient tot de la ZEI) şi

poți să-ți structurezi singur taine pentru jocurile halucinante ale grupului. Nimeni nu te poate ajuta să stăpâneşti acel strop de adiere primordială, de nebunie.

Tainele adierii de supraviețuire sunt sfinte! Când mă voi apropia de marginea existenței reale, voi permite iluziilor să adie liber. Dincolo de limitele tuturor volburilor… S-ar putea ca abia atunci să pot inversa iluzii… Deşi n-ar mai însemna mare lucru!

Nu aşa se răsuceşte realul. Nimeni nu-ți răscoleşte iluziile ca să-ți înțeleagă adierile. Oricât de pătruns ai fi de esența supraviețuirii ZEILOR.

Adevărul iluziilor şi al senzațiilor, al tuturor imaginilor hipnagogice trebuie impus sub amenințarea întoarcerii premature în primordial. Eventual, în cel al ZEILOR… adică, niciunde! Cum aş putea ieşi la suprafața propriei mele realități îmbâcsite de taine mincinoase şi iluzii stupide? O, dulce blasfemie!

Îmi pun întrebări la care răspund singur. Nimic nu-mi ajunge, nu mă-nnebuneşte…

*

S-a făcut noapte! ZEII pot face lumină sau întuneric,…însă nu văd în întuneric. De aceea au închipuit jocul cu întrerupătorul… cel mai stupid joc pe care l-au putut imagina. Uneori mă mint că le sunt superior, doar pentru că nu fac distincția netă între lumină şi întuneric. Ca EI…

Conducătorul grupului din volbura tânără m-ar evita dacă m-ar simți imaginandu-mi asta. Este un fanatic al iluziilor. Senzația pe care o adie, ori de câte ori faci imprudența să nu-l eviți, este culoare putredă… Descompunere organică… “Dacă te poate trimite în primordial, chiar şi în mod inconştient, îți poate fi şi ZEU!” adie descompusul ăla. Mi se pare o inepție. Asta nu este filozofie. Orice țepos mic poate concentra, apoi respinge în real, o senzație cu mult mai elaborată. Mai inteligentă. Îmi doresc să-i dezvălui amănunte ale unei întâlniri cu ZEIȚA, să-i adii…”Azi am mângâiat-o pe Pepsica! Cum de n-am trecut pragul realului în timp ce imaginam o stare de dragoste?”… Bietul descompus, ar putea turba înainte de a-i termina iluzia… Jocul nefiresc nervilor l-am aflat de la EA, îl adia obsesiv imediat ce ZEUL Cocacol dispărea în marele real… “Poate să turbeze maică-ta!”, adia frumoasa, şi-am zis că-i joc. Simțeam cum creşte nebunia-n mine. Oare se hotărâse să-mi deschidă calea spre înțelegerea sfintelor taine?

*

Până astăzi, ZEUL mi s-a părut a fi un organic responsabil pentru micul său grup. Chiar dacă nu zâmbeşte (ca idolul LUI) gândurile, care altă dată îmi trezeau iluzii străine de real, îi defineau cu precizie profilul moral

(cum spun EI). Ştiam că este gelos şi afemeiat - atuurile unui responsabil chiar şi în lumea mea – dar nu credeam că poate agresa organicul frumoasei Pepsica. I-a zis…"Uite, ai grijă de palma asta!", după care a lovit-o.

Multe ore au trecut de atunci, dar ZEIȚA tot mai are lacrimi în ochi.

Să fie tot un joc sau prăbuşirea de care-mi transmisese dragul meu părinte?

M-am străduit să-i adii iluzii violete, să-i alin acea stare întunecată. N-am reuşit! Pentru prima dată în viață am înțeles neputința – senzație albastră înecându-mi mintea într-un ocean primordial. Pentru mult timp… nu voi mai putea închipui o stare de dragoste cu frumoasa din volbura tânără.

*

Au trecut trei zile de când tot încerc să comunic cu EA. Este telepatie, abia am aflat. Sunt multe cuvinte (ciudată noțiune) care încep cu tele-… Le aflu de la radio.

Nu bănuisem că supraviețuiesc cu greu. Că peste tot - în marele real – sunt războaie, foamete şi boli. Că mor cu milioanele… Am avut iluzii reziduale când am înțeles cât de mulți sunt. Mă înşelasem în fiecare zi a existenței mele. Învățăturile înțelepților nebuni erau incomplete. Adierile altor grupuri nu conțineau niciodată atâtea informații. De când am înțeles asta… nu trece o zi fără să-mi îmbogățesc iluziile despre marele real.

*

Nebunia-mi întrece orice îşi mai poate închipui vreunul din neamul meu. Istoria ZEILOR se întinde pe o perioadă de timp incomparabil mai mică decât a istoriei noastre. Înseamnă că sunt veniți din realul unui alt primordial (al unei alte planete, cum spun ei). Cum altfel poate fi, dacă-şi refulează iluziile mişcătoare în filme, dacă le înregistrează în cărți.

Poate că-s tot jocuri, însă volburile închipuite de ei sunt altfel şi alte ZEITĂȚI le stăpânesc…

*

Astăzi am consolidat trunchiul grupului devenind conducător, însă nu a fost aşa cum îmi imaginam altădată. N-au ținut cont de una dintre tainele sfinte – frumoasa din volbura tânără nu s-a alăturat încă grupului. Şi-au închipuit că mă evită, iar eu nu le-am adiat că lucrurile stau, de fapt, exact invers!

Peste un timp, profitând de noua situație, m-am apucat, cu infinită grijă pentru detalii, să le închipui tot ceea ce cunoşteam despre ZEI. Tăcerea care s-a lăsat la ultima adiere a împărtăşirii cunoaşterii întru organic a fost începutul arborelui de glorie al neamului meu. Cel mai nebun înțelept din istoria întregului primordial tocmai le deschisese calea către stele. Volburile

tuturor primordialelor aşteptau stăpânirea noilor ZEI... Dar tot nu eram împăcat!

Mi-am părăsit grupul neobservat de nimeni. Frumoasa mea Pepsica îmi stăpânea senzațiile roşii, dorințele violete toate. Vroiam să-i comunic cuvinte. Să-mi manifest nebunia. Să-i explic cum radioul o minte, să-i adii că nuclearii, cei mai nebuni ZEI lideri politici sunt... în primejdie...

Blasfemie, taină sfântă a primordialului!

*

O iubeam. Cu o noapte în urmă îi sărutasem violetele pieptului. Adiasem cuvinte poezii, violete şi roşii. Lăsasem iluziile albastre să-mi sfredelească sufletul de trădător. Pentru o clipă spărsesem lanțurile primordialului şi mă amăgisem cu libertatea organicului EI. O mirosisem, îi învelisem coapsele cu răsuflările mele pătimaşe.

Acum mă grăbeam s-o întâlnesc. Să lupt împotriva celui ce-mi tortura frumoasa.

Mi-am ales momentul cu grijă. EI mâncau în tăcere, fiecare la un capăt al mesei, fiecare cu iluziile-gânduri bine ascunse între aşchii de suflet.

Atunci EL mi-a aruncat o privire. M-ar fi ignorat ca şi până atunci... dacă nu i-aş fi închipuit o iluzie adusă din primordial. Bietul Cocacol... Nu şi-a dat seama. Când a făcut-o atentă la apariția mea, Pepsica a început să țipe.

Ridicându-mă de la masă... am sărit în fața EI şi, inversând iluzia, am răsucit realul pe cealaltă față!

Satisfăcut pentru prima oară cu adevărat, m-am rotit înspre Pepsica şi am cuprins-o în brațe.

Cât de roşie era!...

Am vrut s-o sărut, dar, pentru o clipă, am ezitat. Aveam atâtea să-i spun şi totuşi... strălucirea din ochii ei... mi-a adus aminte - mai întâi - de frumoasa părăsită în volbura tânără.